

Girl Online

ZOE SUGG

Láska bloggerská

Girl Online

Láska blogerská

Girl Online

Láska blogerská

ZOE SUGG

slovar

ZOE SUGG: GIRL ONLINE

Text copyright © Zoe Sugg 2014

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London.

Front cover copyright: dievča na móle © Andrea Ďugová;
kolotoč © Laura Martišková; loď © Barbora „Orvokki“ Štefkovičová;
sedmokráska © Simona Kloknerová; oblak © Lenka Šipláková;
talianske mesto © Ema Šašalová; more © Katarína Mačejová;
ruka s hrnčekom © Jana Šlinská;

background © Tom Merton/Getty Images

Back cover copyright: author picture © Zoe Sugg

Translation © Dominika Weinstock 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1279-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme
fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného
alebo budúceho informačného systému a podobne bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Túto knihu by som chcela venovať všetkým ľuďom, vďaka ktorým vyšla. Ľuďom, ktorí sa prihlásili na odber môjho vlogu, sledovali videá a čítali blog, či už v roku 2009 alebo včera. Podpora divákov i čitateľov znamená pre mňa všetko. Ani sa nedá slovami vyjadriť, ako veľmi mám rada každého jedného z vás – bez vás by ste túto knihu nedržali v rukách.

Pred rokom...

22. november

Ahoj, svet!

Rozhodla som sa založiť si blog.

Tento blog.

Možno sa pýtate prečo.

Poznáte ten trik, keď potrasiete plechovkou koly a potom ju otvoríte, strieka úplne všade? Presne rovnako sa cítim práve teraz ja. V hlave mi šumí všeličo, čo som chcela povedať, ale nemám dosť odvahy, aby som to vyslovila nahlas.

Oco mi raz povedal, že by som si mala začať písať denník. Vraavel, že je to skvelý spôsob, ako vyjadriť svoje najtajnejšie myšlienky. Vraj keď budem stará, s potešením sa pozriem do minulosti a naozaj ocením tínedžerské roky. Hmm, od jeho puberty muselo naozaj ubehnúť veľa času, lebo už zabudol, aké to naozaj je. Ale pokúsila som sa – písala som si denník. Podarilo sa mi nahodiť asi tri záznamy, potom som to vzdala. Väčšina bola asi v takomto znení:

Dnes pršalo. Zničila som si nové topánky. Jenny rozmýšľala, že nepôjde na matiku. Nakoniec šla. Johnovi Barrymu na fyzike tiekla z nosa krv, lebo si doň strkal ceruzku. Smiala som sa na ňom. Jemu sa to nezdalo vtipné. Bolo to čudné. Brú noc.

Nie je to práve Bridget Jonesová, čo?

Písanie pre seba do denníka sa mi zdá naozaj zbytočné.

Chcem mať pocit, že niekto si niekde prečíta, čo chcem povedať.

Preto som sa rozhodla skúsiť to s blogom – aby som mala miesto, kde môžem povedať presne, čo chcem, kedy chcem a ako chcem – *pre vás ostatných*. A aby som sa nemusela starať, že to, čo poviem, nebude kúlové, že budem vyzerat' hlúpo alebo prídem kvôli tomu o priateľov.

Preto je tento blog anonymný.

Aby som mohla byť naozaj sama sebou.

Môj najlepší priateľ Wiki (*mimochodom, nie je to jeho skutočné meno – nemôžem ho volať skutočným menom, inak by to nebolo anonymné*) by povedal, že keď musím byť anonymná, aby som mohla byť sama sebou, tak je to „brutálna tragédia“. Ale čo on o tom vie? Nie je tínedžerka trpiaca pocitmi úzkosti. (*Vlastne je tínedžer, ktorý má problémy s rodičmi, ale to sem nepatrí.*)

Niekedy premýšľam, či nemám pocity úzkosti práve preto, lebo som tínedžerka. Tak sa na to pozrime – pocity úzkosti môžeme mať z rôznych dôvodov.

Desať top dôvodov, pre ktoré majú tínedžerky pocity úzkosti:

1. Vždy musíte vyzerat' perfektne.
2. To znemožňuje hormóny, ktoré sa rozhodli zbláznit'.
3. To vedie k najbodkovatejšiemu obdobiu celého vášho života (*1. bod je teda nedosiahnuteľný!*).
4. Zároveň sa to prekrýva s obdobím, keď si môžete prvýkrát kúpiť čokoládu, kedykoľvek na ňu máte chuť (*preto je 3. bod na tom ešte horšie*).
5. Zrazu sa všetci starajú o to, čo máte na sebe.
6. Navyše to, čo máte na sebe, musí vyzerat' perfektne.
7. Potom musíte vedieť pózovať ako modelka.

8. Aby ste si mohli spraviť selfie v outfite zvolenom na ten deň.
9. Fotku potom musíte postnúť na sociálne siete, aby ju videli všetci vaši priatelia.
10. Máte byť prudko atraktívne pre opačné pohlavie (*a zároveň si poradiť so všetkými bodmi vyššie!*).

Teraz si predstavte, ako v tejto chvíli dramaticky, precítene vzdychnem.

Ale neverím, že som jediná tínedžerka, ktorá toto prežíva.

Predstavujem si, že všetky tínedžerky sa potajomky cítia presne ako ja.

A možno jedného dňa, keď si všetky uvedomíme, že sa cítime úplne rovnako, prestaneme predstierať, že sme niekým, kým nie sme.

To by bolo úžasné.

Dovtedy budem skutočne sama sebou na tomto blogu. A v reálnom svete budem nereálna.

Tu budem hovoriť, čo chcem, a bolo by naozaj špicové, keby ste sa ku mne pridali aj vy (*nech ste ktokoľvek*).

Toto môže byť náš kútik na internete, kde si môžeme naozaj povedať, aké to je byť tínedžerkou – bez toho, aby sme predstierali, že sme niekým iným.

Takisto rada fotím (*nie je úžasné, ako fotky dokážu navždy uchovať špeciálne chvíle? Nádherné západy slnka, narodeninové oslavy, kóšičky zo slaného karamelu s hrubou polevou...*), takže sem budem pridávať kopu fotiek. Ale nijaké selfie, to je jasné, kvôli anony-mite.

Okej, tak to je nateraz asi všetko. Ďakujem za čítanie (*ak to vôbec niekto čítal!*). A v komentároch mi dajte vedieť, čo si myslíte.

Girl online ide offline xxx

Prvá kapitola

Súčasnosť...

Hej, Penny, vedela si, že z mena William Shakespeare sa dá spraviť anagram: I am a weakish speller? – Znamená: Neviem dobre hláskovať.

Pozerám na esemesku od Elliota a vzdychnem si. Sledujem generálku *Romea a Júlie* (tri hodiny môjho života, ktoré sa mi *nikdy* nevrátia) a Elliot ma medzitým bombarduje stovkami esemesiek s rôznymi faktami o Shakespearovi. Robí to vraj preto, aby som sa až tak veľmi nenubila, ale vážne niekto potrebuje vedieť, že Shakespeare bol pokrstený v roku 1564? Alebo že mal sedem súrodencov?

„Penny, mohla by si odfotiť Júliu, ako sa vykláňa z prívesu?“

Rýchlo schmatnem foťák a kývnem pánu Beaconsfieldovi. „Áno, pán profesor.“

Pán Beaconsfield učí dramatické umenie v druhom ročníku na strednej. Patrí k profákovi, ktorí sa radi približujú deckám – má nagélované vlasy a vravieva nám: Volajte ma Jeff. Práve on rozhodol, že naša verzia *Romea a Júlie* bude zasadená do brooklynského geta – Júlia sa vykláňa z prívesu, a nie z balkóna. Moja NKZŠ (*Najlepšia kamoška zo školy*) Megan miluje pána Beaconsfielda,

lebo ju zakaždým obsadí do hlavnej úlohy. Osobne si myslím, že je trochu divný. Profáci by sa nemali poflakovať s tínedžermi. Mali by známkovať písomky a stresovať sa kvôli školským inšpekciám a všetkému, čo robia v zborovni.

Vyjdem po bočných schodoch na javisko a čupnem si pod Megan. Na hlave má bejzbalovú čiapku s nápisom SWAG, na krku sa jej hojdá hrubá pozlátená reťaz s obrovským pozláteným znakom dolára. Nikde inde by si nenahodila takýto outfit, to by radšej zomrela – ale pána Beaconsfielda miluje. Chystám sa ju odfotiť, keď na mňa Megan zasyčí: „Daj bacha, aby si mi neodfotila vyrážku.“

„Čo?“ zašepkám.

„Tú vyrážku naboku nosa. Daj bacha, aby nebola na fotke.“

„Aha. Jasné.“ Trochu sa posuniem a priblížim si ju. Svetlo z tejto strany nie je ktovieaké, ale aspoň nevidieť vyrážku. Odfotím ju, potom sa zvrtnem na odchod. Zároveň sa pozriem do hľadiska. Okrem pána Beaconsfielda a dvoch asistentov réžie nesedí na sedadlách nikto. Inštinktívne sa mi z úst vyderie výdych úľavy. Pred davom sa cítim asi rovnako dobre ako Justin Bieber pred paparazzmi. Nechápem, ako ľudia môžu vystupovať na javisku. Mne tam stačí vyjsť na pár sekúnd, spravím fotku a už sa cítim neisto.

„Ďakujem, Pen,“ hovorí pán Beaconsfield, keď sa ženiem dolu schodmi. To je takisto divné – všetkých nás volá prezývkami. Naozaj vážne! To môže robiť moja rodina, ale nie učiteľia!

Len čo sa vrátim na svoje bezpečné miesto, opäť mi zapípa telefón.

Ó, Bože, za čias Shakespeara hral Júliu muža! Musíš to povedať Olliemu – chcel by som vidieť, ako sa tváril! ☺

Pozriem na Ollieho – práve hľadá na Megan.

„No ticho! Začalo sa brieždiť v okne,“ deklamuje tým najhorším newyorským prízvukom.

Neviem si pomôcť a vzdychnem si. Hoci má Ollie ešte prísernejší kostým ako Megan – vyzerá v ňom ako mix hosťa *Jeremyho Kyla* a Snoop Doga –, aj tak v ňom vyzerá milo.

Elliot neznáša Ollieho. Myslí si, že Ollie je márnivý, a volá ho Chodiaca Selfie, ale v skutočnosti ho vôbec nepozná. Elliot chodí na súkromnú školu v Hove. Ollieho videl, len keď sme naňho náhodou narazili na pláži alebo v meste.

„Nemala by Penny odfoťiť v tejto scéne aj mňa?“ pýta sa Ollie, keď odrecituje svoju repliku. Stále hovorí tým falšným americkým prízvukom – vlastne tak hovorí, odkedy dostal túto úlohu. Podľa všetkého to robia všetci veľkí herci – volajú to „zžiť sa s úlohou“.

„Jasné, Ollie,“ vraví Volajte-ma-Jeff. „Pen?“

Odložím telefón a znova utekám po schodoch.

„Môžeš ma odfoťiť z tej lepšej strany?“ zašepká Ollie spod čiapky. Čiernymi flitrami má na nej vpredu vyšíty nápis STUD.

„Jasné,“ odvetím. „Éé... ktorá to je strana?“

Ollie na mňa pozrie, akoby som bola šibnutá.

„Ja len, že ťažko povedať, ktorá to je,“ zašepkám a tvár sa mi rozhorí.

Ollie sa ďalej mračí.

„Lebo podľa mňa vyzerajú obe dobre,“ poviem už zúfalo. Bože, čo sa to mnou deje?! V duchu počujem, ako Elliot zhrozene výska. Našťastie Ollie sa začne usmievať. Vyzerá pritom hrozne chlapčensky a oveľa prístupnejšie.

„Pravá strana,“ povie a obráti sa zase k prívesu.

„Tvoja, či moja pravá strana?“ pýtam sa, lebo si chcem byť naozaj istá.

„No tak, Pen, nemáme na to celý deň!“ zvolá pán Beaconsfield.

„Moja pravá, to je jasné,“ zasyčí Ollie a zase na mňa pozrie ako na dementnú.

Aj Megan sa už na mňa mračí. Robím fotku a tvár mi horí. Nekontrolujem svetlo ani uhol, ani nič podobné – iba stlačím spúšť a potkynam sa preč.

Keď je konečne po skúške – a keď som sa od Elliota dozvedela, že Shakespeare sa oženil ako osemnásťročný a celkovo napísal tridsaťosem hier –, celá skupinka ide do JB's Diner na mliečne šejky a hranolčky.

Na nábreží sa Ollie pripojí ku mne. „Ako sa máš?“ zatiahne falošným newyorským prízvukom.

„Nó, fajn, ďakujem,“ odvetím a jazyk sa mi hneď začne pliesť. Keď už nie je poobliekaný ako gangster Romeo, vyzerá ešte lepšie. Blond surferské vlasy má perfektne rozstrapatené, modré oči mu iskria ako odlesky zimného slnka na hladine mora. Aby som bola úprimná, nie som si celkom istá, či je môj typ – možno je až priveľmi dokonalý, taký mix člena chlapčenskej skupiny a športovca –, ale je naozaj nezvyčajné, že najväčší fešák zo školy mi venuje takú pozornosť, až sa začínam cítiť trápne.

„Rozmýšľal som...“ začne a zoširoka sa na mňa usmeje.

Môj vnútorný hlas okamžite dokončuje: *Čo rada robíš vo voľnom čase? Prečo som si ťa doteraz poriadne nevšimol? Nechcela by si so mnou ísť von?*

„... či by som sa mohol pozrieť na tú svoju fotku. Len aby som si bol istý, či vyzerám okej.“

„Och – éé – jasné. Áno, jasné. Ukážem ti ju, keď prídeme do JB's.“ Presne v tej chvíli padnem do diery. Teda, nie je to veľká jama a ani som v nej nezmizla, ani nič také, ale zachytí sa mi tam noha a ja sa potknem – vyzerám pritom asi tak atraktívne a premudrovane ako ožran v sobotu v noci. Na Brightone, kde žijem, neznášam práve toto. Je tam plno jám, ktoré existujú len preto, aby som do nich padla! Podarí sa mi udržať rovnováhu a zdá sa, že Ollie si to, našťastie, nevšimol.

Keď prídeme do JB's, Ollie sa vrhne do boxu priamo vedľa mňa. Vidím, ako Megan dvíha obočie, a ja mám ihneď pocit, akoby som spravila niečo zlé. Toto teda vie. Odvrátim sa a sústredím sa na vianočnú výzdobu

v reštaurácii – zelené a červené girlandy a mechanického Santa Clausa, ktorý zakričí „ho, ho, ho!“ zakaždým, keď niekto prejde okolo. Vianoce sú jednoznačne moje najobľúbenejšie sviatky v roku. Vždy ma upokoja. Po chvíli sa obrátim k stolu. Našťastie Megan je zaujatá telefónom.

V hlave mi skrsne nápad na ďalší blog a začne mi mykať prstami. Niekedy mám pocit, že škola je divadelná hra a my v nej máme celý čas hrať stanovené úlohy. V našej hre zo skutočného života Ollie nemá sedieť pri mne – má sedieť vedľa Megan. Vlastne spolu nechodia ani nič spolu nemajú, ale sú jednoznačne na rovnakej úrovni spoločenského rebríčka. A Megan nikdy nepadá do jám. Akoby len kĺzala životom s lesklými gaštanovými vlasmi a nafučaná. Dvojčatá vkĺznu do boxu vedľa Megan. Volajú sa Kira a Amara. V hre majú úlohy, v ktorých nehovoria, a presne tak sa k nim Megan správa aj v skutočnosti – ako ku komparzu k jej hlavnej úlohe.

„Prinesiem vám niečo na pitie?“ Usmiata čašníčka poďide k stolu so zápisníkom.

„To by bolo skvelé!“ zvolá Ollie s falošným americkým prízvukom. Proti mojej vôli mnou mykne.

Všetci si objednáme šejky – okrem Megan, tá si objedná minerálku. Potom sa Ollie obráti ku mne. „Môžem sa pozrieť?“

„Čože? Á, jasné.“ Vytiahnem z tašky foťák a začnem prehľadávať fotky. Keď sa dostanem k záberu, na ktorom je Ollie, podám mu ho. So zatajeným dychom čakám na jeho reakciu.

„Paráda,“ uzná. „Vyzerá to fakt dobre.“

„No tak, ukáž mi svoju,“ zvolá Megan, vytrhne mu foťák z rúk a prudko stláča, čo sa stlačiť dá. Celá stuhnem. Neprekáža mi, keď sa mám podeliť o veci – dokonca polovicu čokolády z adventného kalendára dávam svojmu bratovi Tomovi –, ale môj foťák, to je niečo iné. Je to moje najcennejšie vlastníctvo. Moja záchranná sieť.

„Och, bože, Penny!“ zvrieskne Megan. „Čo si to spravila? Vyzerám, akoby som mala fúzy!“ Treskne foťák na stôl.

„Opatrne!“ upozorním ju.

Megan na mňa zazrie, potom vezme foťák a začne sa hrať s tlačidlami. „Ako to vymažem?“

Trochu prudšie jej vytrhnem foťák z ruky, jedným gélovým nechtom sa zachytí o remienok.

„Au! Zničila si mi necht!“

„Ty si mi mohla zničiť foťák.“

„Tak len na tom ti záleží?“ zazrie na mňa ponad stôl. „To nie je moja chyba, že si mi spravila takú otrasnú fotku.“

V duchu sa mi vynorí odpoveď: *To nie je moja chyba, že si ma prinútila, aby som ťa odfotovala z toho uhla, lebo máš vyrážku.* Nepoviem to však nahlas.

„Ukáž mi ju,“ Ollie mi berie foťák z rúk.

Keď sa začne smiať a Megan na mňa zazerá ešte zlovestnejšie, zacítim, ako mi hrdlo zvierá známe napätie. Pokúšam sa prehltnúť, ale nemôžem. V boxe sa cítim ako uväznená. *Preboha, len nech to na mňa nepríde znova,* potichu sa modlím. Ale prichádza to. Telom sa mi preleje páľčivá horúčava, ledva dýcham. Fotky filmových hviezd na stene sa zrazu všetky pozerajú na mňa. Hudba z automatu zrazu hrozne hučí. Červené stoličky sú príserne červené. Nech robím čokoľvek, mám pocit, že nedokážem ovládať svoje telo. Dlane mi zvlhnú, srdce mi prudko búši.

„Ho, ho, ho!“ volá mechanický Santa Claus pri vcho-
de. Ale už to neznie veselo. Znie to výhražne.

„Musím ísť,“ poviem potichu.

„Ale čo tá fotka?“ mrnčí Megan a prehodí si lesklé tmavé vlasy cez plece.

„Vymažem ju.“

„A čo tvoj šejk?“ pýta sa Kira.

Z peňaženky vytiahnem peniaze, položím ich na stôl. Dúfam, že si nevšimli, ako sa mi chvejú prsty. „Dajte si ho niekto. Práve som si spomenula, že mám s niečím pomôcť mame. Musím ísť domov.“

Ollie na mňa pozrie a na okamih sa mi zazdá, že vyzerá sklamane. „Budeš zajtra v meste?“ spýta sa.

Megan naňho zazrie ponad stôl.

„Asi hej.“ Je mi tak horúco, až sa mi rozmaže svet pred očami. Musím odísť, hneď teraz. Ak ma tu zdržia ešte chvíľu, určite omdliem. Zo všetkých síl sa ovládnem, aby som nehučala na Ollieho, nech mi uhne z cesty.

„Skvelé.“ Ollie vyklzne z boxu a podá mi foťák. „Tak sa možno uvidíme.“

„Hej.“

Jedno z dvojčiat, neviem ktoré, sa ma pýta, či som okej, ale neodpoviem. Nejako sa mi podarí dostať z reštaurácie, zájdem na pobrežie. Počujem škrekot čajky, vzápätí výbuch smiechu. Oproti mne sa tacká skupinka žien na vysokých podpätkoch, všetky sú namachlené samoopaľovacím krémom a majú cukríkovo ružové tričká s krátkymi rukávami, hoci je december. Jedna z nich má na krku zavesenú značku autoškoly. V duchu zastonám. Ďalšie, čo na Brightone neznášam – každý piatok sem robia nájazdy takí, čo sa lúčia so slobodou. Prebehnem cez cestu, zamierim k pláži. Vietor je ľadový, čerstvý, a presne to teraz potrebujem. Stojím na mokrej štrkovej pláži a pozerám na more. Čakám, kým mi udierajúce vlny upokoja rozbúrené srdce.

Druhá kapitola

Keby ste pri príchode domov našli svoju mamu, ako na schodoch pózuje v svadobných šatách, asi by ste sa zhrozili. Pre mňa je to normálne.

„Ahoj, zlatko,“ pozdraví ma, len čo vojdem do dverí. „Čo na to povieš?“ Nakloní sa na zábradlie a vystrčí ruku. Dlhé gaštanovohnedé kučery jej padajú do tváre. Svadobné šaty sú slonovinovobiele, majú empírový strih, okolo výstrihu obrubu z čipkovaných kvietkov. Sú fakt nádherné, ale ešte stále som otrasená a zmôžem sa len na prikývnutie.

„Sú na svadbu v štýle festivalu v Glastonbury,“ vysvetľuje mama a schádza po schodoch, aby ma pobozkala. Vonia ako ružový a pačulový olej. „Nie sú úžasné? Nekričí z nich sila kvetov?“

„Mhm,“ prikývnem, „sú pekné.“

„Pekné?“ Mama na mňa pozrie, akoby som sa zbláznila. „Pekné? Tieto šaty nie sú iba pekné – sú – sú veľkolepé – sú božské.“

„Sú to šaty, drahá,“ povie oco, ktorý práve vyšiel do haly. Usmeje sa na mňa a zdvihne obočie. Ja tiež dvihnem obočie. Možno vyzerám ako mama, ale povahovo som skôr ako oco – viac sa držím pri zemi! „Mala si dobrý deň?“ objíme ma.

„Taký okej,“ odvetím a zrazu si želim, aby som znova mohla mať päť rokov, lebo by som sa mu mohla schúliť na kolená a poprosiť ho, aby mi prečítal rozprávku.

„Okej?“ Oco odstúpi a pozorne na mňa pozrie. „Okej ako dobrý, alebo okej ako zlý?“

„Dobrý,“ zaklamem, lebo nechcem vyvolať ďalšiu rodičovskú scénu.

Usmeje sa. „Tak dobre.“

Mama sa obzerá v zrkadle v hale. „Budeš mi môcť zajtra pomôcť v salóne, Pen?“ spýta sa.

„Jasné. O kolke?“

„Len na pár hodín poobede, kým budem na svadbe.“

Mama s ocom majú firmu na plánovanie svadiieb s názvom *Zachovať si dedičstvo*, ktorá sídli v jednom obchode v meste. Mama začala podnikáť, keď sa vzdala hereckej kariéry kvôli deťom – kvôli môjmu bratovi Tomovi a mne. Špecializuje sa na nevšedné témy. Takisto sa špecializuje na skúšanie všetkých svadobných šiat, ktoré má na sklade – asi jej chýbajú kostýmy z čias, keď ešte hrala.

„Kedy bude večera?“ spýtam sa.

„Asi o hodinu,“ odvetí oco. „Pečiem pastiersky koláč.“

„Paráda.“ Usmejem sa naňho a začnem sa cítiť trochu viac ako človek. Ocov pastiersky koláč je úžasný. „Idem na chvíľku hore.“

„Okej,“ povedia mama s ocom naraz.

„Ha! Beriem ti šťastie!“ zvolá mama a pobožká oca na líce.

Vyjdem na poschodie, prejdem okolo spálne našich. Keď prídem k Tomovej izbe, počujem hiphopový buhot. Kedysi som neznášala jeho muziku, ale teraz, keď je na výške, to mám rada, lebo to znamená, že prišiel na sviatky domov. Odkedy odišiel, fakt mi chýba.

„Čau, Tom-Tom,“ zavolám, keď prechádzam okolo jeho dverí.

„Čau, Pen-Pen,“ zavolá aj on.

Prejdem na koniec chodby a vybehnem ešte po jedných schodoch. Moja izba je úplne hore v podkroví. Aj keď je oveľa menšia ako ostatné spálne, naozaj sa mi páči. Má šikmý strop a drevené trámy, vďaka tomu je útulná a príjemná, a je tak vysoko, že na horizonte vidím tmavomodrú čiaru mora. Dokonca aj keď je vonku tma, už pomyslenie na to, že more je kdesi tam, ma vnútorne

upokojuje. Zapnem svetelnú reťaz zavesenú na zrkadle toaletného stolíka a pár sviečok s vôňou vanilky. Potom sa posadím na posteľ a zhlboka sa nadýchnem.

Konečne som doma a môžem rozmýšľať o tom, čo sa mi prihodilo v reštaurácii. Stalo sa mi to už tretíkrát – cítim, ako mi v žalúdku rastie hrča strachu. Prvý raz som si myslela, že je to jednorazová záležitosť. Druhýkrát som si pomyslela, že je to jednoducho smola. Ale teraz sa to stalo znova... zachvejem sa a zavítam sa pod perinu. Zohrievam sa a zrazu si spomeniem, že keď som bola malá, mama mi robievala z diek stan a mohla som sa v ňom hrať. Lahla som si do stanu s kopou knížiek a baterkou a celé hodiny som si čítala. Mala som rada svoj malý úkryt pred svetom. Práve chcem zatvoriť oči a zavítať sa hlbšie pod perinu, keď začujem tri hlasné zaklopania na stenu spálne. Elliot. Zhodím perinu a zaklopem dvakrát.

S Elliotom sme susedia celý život. A nie sme len susedia odvedľa, ale aj naše *spálne* sú vedľa seba, čo je fakt špica. Pred rokmi sme si vymysleli kód s klopaním na stenu. Tri zaklopania znamenajú: *Môžem prísť k tebe?* Dve zaklopania znamenajú: *Áno, príď sem hneď*.

Vstanem, rýchlo sa prezlečím zo školskej uniformy do overalu, čo vyzerá, akoby bol zo snežného leoparda. Elliot neznáša overaly. Tvrdí, že toho, kto ich vymyslel, by mali zavesiť z brightonského móla za šnúrky od topánok. Ale to len preto, lebo Elliot je naozaj štýlový. Nie je otrokom módy, iba dokáže zladiť náhodne vybrané veci tak, že vyzerajú úžasne. Zbožňujem to, rada fotím jeho štýl.

Počujem, ako uňho buchnú vchodové dvere, rýchlo sa pozriem do zrkadla a vzdychnem. Je to ako reflex. *Pozri sa do zrkadla – vzdychni. Pozri sa do zrkadla – vzdychni.* Tentoraz nevzdychám pre pehy ani preto, lebo mi pokrývajú celú tvár – vo svetle sviečok ich ani nevidieť. Tentoraz vzdychám pre vlasy. Ako to, že keď morský vánok rozstrapatí Ollieho vlasy, vyzerá to chutne, ale keď postrapatí moje, vyzerá to, akoby som strčila prsty do elektrickej